

HON
NA
KRÁLE
DÉMONŮ

MADELEINE ELIOT

HON NA KRÁLE DÉMONŮ

MADELEINE ELIOT

PŘELOŽILA
ZUZANA ŘEHÁKOVÁ

MYSTERY PRESS

2024

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Madeleine Eliot, 2023

Translation © Zuzana Řeháková, 2024

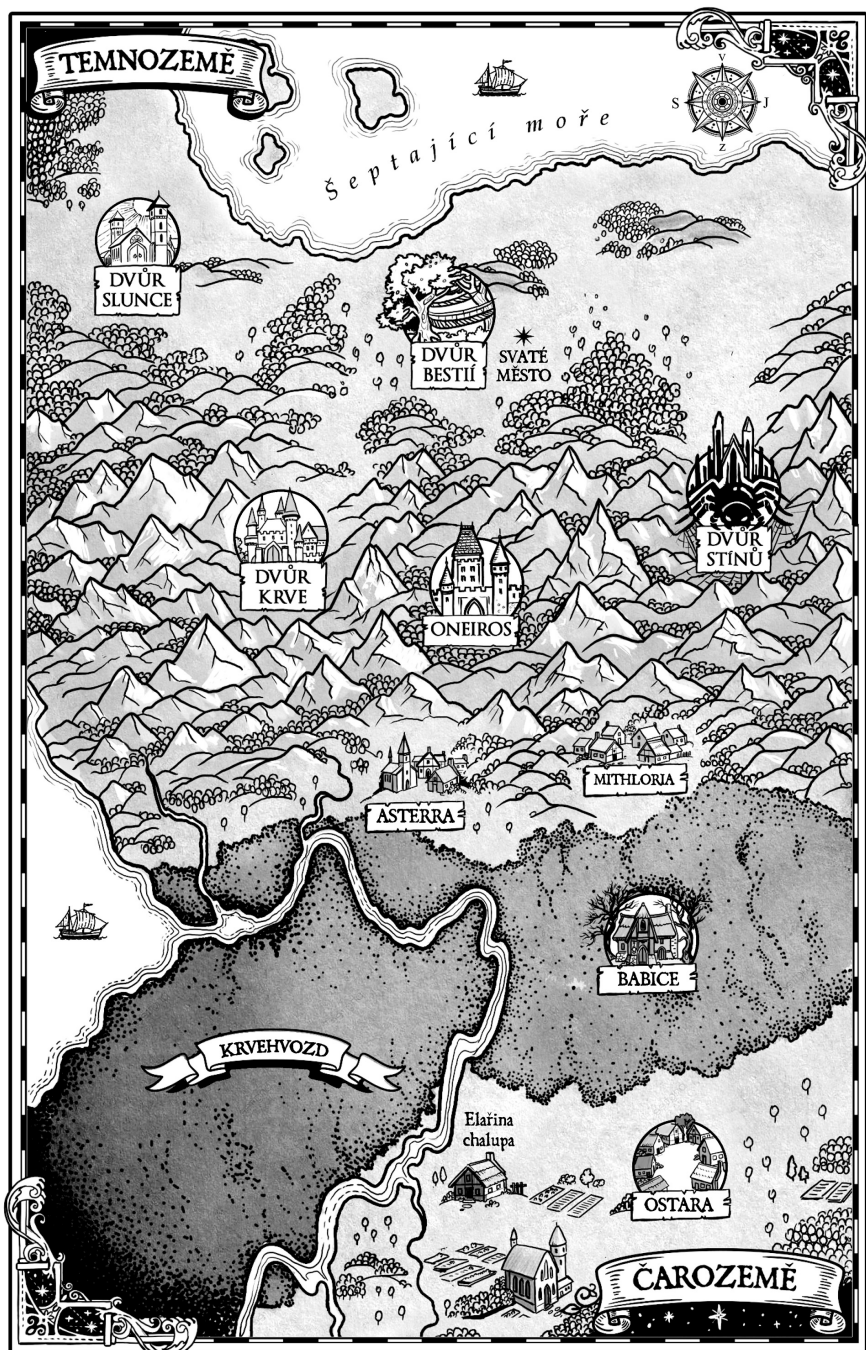
Cover Illustration © Bianca Bordianu, 2024

Cover Art © Lukáš Tuma, 2024

Map © Jana Šouflová, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-665-1 (pdf)

Všem mým kamarádkám, jste nejlepší!

*Ve jménu Paní Měsíce
a Pána smrti a vzkříšení.
Ve jménu Mocných ze Čtyř dvorů,
králů živelů.
Požehnáno budiž toto místo a tento čas a ti,
kdo jsou nyní s námi.*

Modlitba za požehnání

PRVNÍ ČÁST

KOLO ŠTĚSTĚNÍ

I. KAPITOLA

„Bohyně mě nesnáší,“ zavrčela jsem, když jsem vytáhla zčernalý koláč z trouby a rozkašlala se z kouře, který se vznášel v naší malé světnici. Přísahám, že jsem ho nenechala v troubě o jedinou minutu dýl, a přesto skončil spálený na uhel.

Tohle byl třetí koláč, který jsem během uplynulých dní spálila, a zlobila jsem se sama na sebe, že nejsem schopná upéct ani blbej kus pečiva. Jak to, že dokážu seslat sto různých kouzel a provádět s magií psí kusy, ale neumím péct?

„Možná že oheň byl moc prudký,“ konejšila mě mamka a otevřela okno, aby vyvětrala. Naklonila se mi přes rameno a zašklebila se nad zuhelnatělým těstem. „Nebo jsi ho tam nechala déle, než sis myslela.“

„Přísahám, že jsem do puntíku dodržela všechny pokyny,“ odpověděla jsem, frustrovaně odhodila zástěru a otřela si zpocený obličej, i když jsem si tím nejspíš jen udělala další šmouhu od mouky na pihovatých tvářích.

„Pečení není žádná legrace,“ pronesla mamka smířlivě, vzala nůž a odkrojila kousek zčernalého okraje. „A to, co na první pohled možná vypadá nevábne, ve skutečnosti může uvnitř skrývat poklad.“ Opatrně odstranila spálené těsto a odhalila zlatavé broskve vespodu. Usmála se na mě. „Vidíš?“

Obrátila jsem oči v sloup nad mamčinou snahou přimět mě k pozitivnímu myšlení, ale uchopila jsem vidličku, kterou

mi podávala, a ochutnala náplň z pečených broskví. Chutnala jako samo nebe a nějakým záhadným způsobem jsem si ani nespálila jazyk, ale já byla i nadále podrážděná.

„Hm,“ protáhla mamka, když si taky ukousla sousto broskve, ze které ještě stoupala pára. „Vynikající.“

„Ale bez těsta to není opravdový koláč,“ postěžovala jsem si a probodla pohledem svůj rozvrtaný výtvar. Za dva dny mám narozeniny a rozhodla jsem se, že si letos připravím vlastní koláč, protože oslavím věk, který čarodějnice považují za vstup do dospělosti. Ale totálně jsem selhala.

„Ráda ti upeču koláč k narozeninám, broučku,“ řekla mamka a poplácala mě konejšivě po rameni, zatímco začala uklízet nepořádek, který jsem nadělala ve světnici. „Myslím, že jsem neuměla péct do své čtvrté či páté dekády. Taky na to nakonec přijdeš.“

Povzdechla jsem si. Moje neschopnost upéct blbej koláč nebyla to jediné, co mě momentálně štválo. Posbírala jsem nádobí, lžíce a odměrky a hodila je do dřezu.

„Nepochybně,“ odsekla jsem sarkasticky, vzala od mámy čistou misku a utřela ji tak, jako jsme to dělávaly každý den po večeři. „Stejně jako nepochybně jednou půjdu na slet.“

Mamka zmlkla a ruka se jí zaraženě vznášela mezi dřezem a dalším talířem, než zamířila k černému kameni na krku. Tenhle náhrdelník, tvořený zlatým řetízkem s přívěskem z černého kamene omotaného jemným předivem zlata, nikdy nesundávala. Dostala ho od mého otce a obvykle si s ním pohrávala, když cítila neklid.

O otci mi nikdy nic neřekla, bez ohledu na to, kolikrát jsem se jí na něj vyptávala, ale byla jsem si jistá, že ho milovala. Jako dítě jsem ji občas přistihla, jak se na mě smutně dívá, zatímco si pohrává s kamenem na krku. Nebylo obvyklé, aby čarodějnicí tak záleželo na lidském otci jejího dítěte.

Čarodějnice se nevdařovaly, protože smrtelní muži ve srovnání s nimi žili jen krátce. Smrtelníci představovali nutnost ke zplodění čarodějnic, protože ty rodily pouze dcery, které po nich dědily jejich dar. Klan se Stařenou nařídil, že smrtelní muži musí žít v pohraničních vesnicích blízko hvozdu, odděleně od čarodějnic, ale dostupní, když jich bude potřeba. Při výběru muže, s nímž počne dítě, záleželo čarodějnici hlavně na jeho vzhledu a povaze, láska u toho málokdy hrála roli.

Já jsem svoje husté, vlnité, měděné vlasy a pihy rozhodně nezdědila po otci. Spíš jsem vypadala jako mámina mladší kopie. Měla jsem stejné teple hnědé oči, ze kterých vyzařovalo zlatavé světlo, a rzavé vlasy a pihy.

Mamka se nápadně lišila od mé babičky s jejími hustými černými vlasy, hladkou bledou pletí a očima tak studenýma, že vysávaly veškeré teplo kolem sebe. I když jsem byla ráda, že se podobám mámě, tak někdy bych si přála, aby mamka sdílela babiččiny názory na zasvěcení čarodějnic.

„Nemusíš se účastnit sletu, abys byla čarodějnice,“ zopakovala mamka snad posté a popadla talíř. „Pořád ti zbývá ještě měsíc, než to pro tebe bude povinné.“

Povzdechla jsem si. Většina čarodějnic získává svůj Bohyní požehnaný dar během dospívání, ale tradice velí počkat do pětadvaceti, než se připojí ke klanu. To byl věk, kdy už nás nepovažovali za děti, ale za plnohodnotné dospělé čarodějnice. Mnoho čarodějnic se účastnilo sletu i v mladším věku, pokud jim to matky dovolily, ale ta moje byla vždycky proti. Chovala se ke mně pořád spíš jako k dítěti než k dospělé čarodějnici.

Mamka získala svou moc v osmi letech, jako jedna z nejmladších čarodějnic za celé století a rychle si osvojila všechny kouzelnické dovednosti. Když ale dosáhla pětadvaceti let,

ke značné nelibosti babičky odmítla vedení klanu. To byl taky jeden z důvodů, proč jsme bydlely v malé chalupě na samotě místo na panství Stařeny.

„Babička mě nikdy nebude brát vážně, pokud se neúčastním sletu,“ prohodila jsem, zatímco jsem utírala nádobí a úhledně ho skládala na kredenc. Babička sloužila jako Stařena klanu už víc než sto let. Byla to nezkrotná a děšivá čarodějnice a zdálo se, že já a moje matka jsme pro ni neustávajícím zdrojem zklamání.

„To je pro nás ovšem hrozná ztráta,“ protáhla mamka a napodobila můj kousavý tón a ironický úsměv.

Netušila jsem, proč mamka odmítla vedení klanu, ale věděla jsem, že s babičkou moc nevychází. Babička byla prastará bestie v ženském těle, takže mě to až tak nemrzelo. Snažila jsem se na ni udělat dojem jako dítě a v určitém smyslu jsem po tom pořád toužila i teď, ale už jsem se dávno vzdala naděje, že mi projeví nějakou náklonnost. Pořád jsem ale nechápala, proč by mě jejich neshody měly odradit od účasti na sletu.

„Můžu taky odejít žít mezi smrtelníky,“ odsekla jsem podrážděně, protože mi docházelo, že zmeškám další slet. Smrtelníci neměli v Čarozemi žádnou moc a náleželo jim jen velmi málo práv. Odhadovala jsem, že někteří se pokoušeli opustit naši zemi, ale většina z nich zemřela při pokusu dostat se přes demony prokletý Krvehvoz, jenž Čarozemi obklopoval. A skutečnost, že král démonů bez milosti zabil každého smrtelníka, který vstoupil do Temnozemě, odradila i ten zbytek odvážlivců.

Možná zde nemají stejná práva jako čarodějnice, ale alespoň jsou tu v bezpečí před demony.

„Pokud by ses k tomu vážně odhodlala, broučku,“ oslovila mě mamka přezdívkou, kterou mi dala, když jsem ještě

byla malé dítě, „zjistila bys, že většina smrtelníků je milá a laskavá. Leckdo by ti takový život záviděl.“ Ušklíbla jsem se a mamka se na mě zamračila, zatímco si neklidně pohrávala s náhrdelníkem.

V tichosti jsme zpracovávaly špinavé nádoby, mamka ho myla, já utírala a kouř ze spáleného koláče se rozplynul ve vánku, který dovnitř proudil otevřeným oknem. Venku vládlo jaro a sdíleným tichem se prolínalo bzučení hmyzu v květinových záhonech a doplňovalo naši práci.

„Zítra se koná slet,“ nadhodila jsem nakonec, zatímco mamka myla poslední odměrku. „Už mi zbývá jen den do pětadvacátých narozenin. Můžu se ho zúčastnit, prosím?“

Mamka se zamračila. Doufala jsem, že při tomhle sletu už budu stát po boku mamky a zbytku klanu, ale cítila jsem, jak mě při pohledu na její výraz naděje opouští.

„Broučku,“ povzdechla si, uložila suché odměrky do šuplíku a vyhlédla z malého okna.

„Prosím, můžu tam jít?“ zeptala jsem se znovu a upřela na ni prosebný pohled. Věděla jsem, že mě chce ochránit před babičkou, ale zoufale jsem se toužila zařadit mezi ostatní členky klanu. „Znám snad každé kouzlo, které existuje, a už tři roky ti pomáhám s přípravou lektvarů. Zvládnou to!“

„Elaro,“ řekla rozhodně.

„Prosím,“ žadonila jsem se sepjatýma rukama. „Po celou dobu se od tebe nehnu ani na krok. A už jsem se naučila invokaci. Neudělám ti ostudu. Přísahám!“

Mamka si povzdechla a promnula si kořen nosu. Takhle situace se opakovala už celá léta, ale její odpověď zůstávala stejná.

„Nebojím se, že mi uděláš ostudu, broučku,“ pronesla. „Jen nechci, abys na slet zamířila dřív, než budeš muset.“ Zasténala jsem, protože tohle už jsem slyšela snad stokrát.

„Pak budeš členkou klanu až do konce svého dlouhého života,“ dodala mamka a jemně mě poplácala po rameni. Otočila se, aby uklidila mouku a máslo ze stolu. „Počkej na slet za měsíc.“

Měla jsem ošklivé podezření, že se mi navzdory slibu pokusí zabránit v účasti na sletu i příští měsíc. Nebyla jsem už dávno žádné děcko, ale mamce se očividně přičilo, abych svou dospělost dokázala být jen sama sobě. Věděla jsem, že mě chce držet co nejdál od babičky. Mamka se nijak netajila tím, že si přeje, abych toho měla s babičkou a celým klanem společného tak málo, jak jen je to možné. Ale domnívala jsem se, že se v tom skrývá ještě něco dalšího.

Moji pozornost upoutala kamarádka, která na mě mávala od zahradní branky. Vešla na náš malý dvorek a poskakovala po cestičce. Z obličeje jí přímo vyzařovala touha tropit nějakou neplechu.

„Elaro!“ zakřičela Vera. „Pojď ven!“

„Už jdu,“ křikla jsem zpět. Zakoulela jsem očima na kamarádku, zatímco jsem zvedla zástěru z místa, kam jsem ji našťavaně odhodila, a úhledně ji pověsila na háček vedle pece.

„Elaro –,“ začala mamka a přistoupila ke mně, když jsem si obouvala boty. Zaváhala a pak mě pohladila po tváři.

„Co se děje, mami?“ zeptala jsem se ve snaze zmírnit svou frustraci a otrávenost. Navzdory našim neshodám ohledně účasti na sletu jsem mámu z celého srdce milovala a hádaly jsme se jen zřídka. Vždycky o mě pečovala a učila mě, jak se zdokonalovat v našem řemesle, abych byla připravená, až budu jednou zodpovědná jen sama za sebe. Neznala jsem jiné čarodějnické rodiny, protože jsme žily v ústraní, takže jsem neměla s čím srovnávat, přesto jsem si však byla jistá, že mám jednu z nejlepších matek v celé Čarozemi.

Vzhlédla jsem k ní. Mračila se a vypadala nejistě, jako kdyby se snažila rozhodnout, jestli má něco říct.

„Co se děje?“ zkusila jsem to znovu a vzala ji za ruce. Byly plné mozolů od snahy udržet naši malou chaloupku bez poskvrnky a od pomáhání smrtelníkům všemi možnými kouzelnými lektvary a tinkturami.

„Nic,“ řekla a její zamračený výraz se proměnil v posmutnělý úsměv. „Mám tě moc ráda.“

Usmála jsem se a políbila ji na tvář.

Den byl teplý, tak jsem nechala plášt doma, a úsměvem pozdravila Veru. Její ebenově černé lokny zářily v odpoledním slunci a úsměv mi oplatila, když jsem se do ní zavěsila a společně jsme vykročily po cestě vinoucí se lesem kolem naší chalupy. Byla jsem ráda za své boty, protože cesta se po nedávném dešti proměnila v blátěný marast. Pochybovala jsem, že potkáme nějakého pocestného z vesnice smrtelníků, protože ta se nacházela dobrých patnáct kilometrů daleko.

V Čarozemi se nacházely vesnice čarodějnic i smrtelníků, stejně jako Ostara, hlavní město, kde se každý měsíc konal slet. Město získalo jméno po jarní oslavě rovnodennosti a prý bylo plné života, světla a vzrušujících příležitostí. Nikdy jsem ho nenavštívila, ale Vera často jezdila za svou tetou a vyprávěla mi o něm. Smrtelníci měli vstup do města zakázán a beztak se většinou drželi ve svých vesnicích poblíž Krvehvozdu, který obklopoval Čarozemi. Démoni ho vytvořili, aby potrestali čarodějnice za to, že ochránily smrtelníky před jejich temnou magií, a tím nás lapili do pasti.

Mamka se rozhodla usadit na samotě, abychom se dostaly od babičky tak daleko, jak jen to šlo. Naše malá chalupa se nacházela blízko hranic Čarozemě a pouze prokletý Krvehvoz ji chránil před Temnozemí na východě, v níž vládl král démonů. Ta vzdálenost byla ale pouhou iluzí, protože

čarodějnice dokázaly cestovat skrze kouzelná zrcadla, takže babička by nás dokázala kdykoliv a kdekoliv najít, kdyby chtěla.

Kvůli vzdálenosti, která nás dělila od Ostary a všech větších vesnic, tu žilo jen málo čarodějnic – Vera se svou matkou byly jediné v okruhu mnoha kilometrů. Být jedinou čarodějnici v okolí představovalo vlastně poslání. Mamka nikdy neměla nedostatek práce, protože vařila lektvary a připravovala léčivé obklady a kouzla pro smrtelníky z vesnic, kteří za ní cestovali klidně i dlouhé hodiny. Nechala si za to platit mnohem méně, než by nejspíš měla, ale nikdy jsme netrpěly hladem nebo zimou a vždycky jsme měly co na sebe. Když smrtelníci nemohli zaplatit peníze, mamka si brala výměnou potraviny nebo práci.

Veřina matka také přijímala smrtelníky jako zákazníky, většinou farmáře, kteří se doslechli o jejích pěstitelských zářikadlech. Nebyla tak nadaná jako moje mamka, ale dávala přednost vlastní živnosti před možností pracovat za mzdu v Ostaře. Vera ale nesnášela zdejší samotu.

„Není tu žádná zábava,“ brblala pravidelně a její stížnosti narůstaly, jak se blížil den její dospělosti. Ze strachu, že ji ztratím, jsem se jí na to nikdy nezeptala, ale byla jsem jistá, že se odstěhuje do větší vesnice nebo rovnou do Ostary hned, jak se naskytne příležitost. Oslavila pětadvacetiny před pouhým týdnem a bez ní tu budu strašlivě osamělá, i kdyby se vzdálila jen o jednu cestu kouzelným zrcadlem dál.

„Jsi cítit po kouři a broskvích,“ pronesla Vera a nakrčila nos, když se na mě zkoumavě podívala a přehodila si košík do druhé ruky. „A taky máš na nose šmouhu od mouky. Další pokus o pečení?“

„Spíš nezdar,“ promnula jsem si nos ve snaze z něj setřít veškerou mouku. „Těšíš se na svůj první slet?“

„Ano i ne,“ usmála se Vera trochu posmutněle. „Kéž bys tam mohla jít se mou. Zbývá už jen jeden jediný den, než ti bude pětadvacet. Je hloupý, že tě tam tvoje mamina nechce pustit.“ Ušklíbla jsem se nad jejím označením mé mamky.

„Tvoje mamka tě tam taky nepustila, dokud ti nebylo pětadvacet,“ podotkla jsem. Veřina matka byla stejně tradicionalistická jako ta moje a zítřejší slet bude Veřin první. Očekávalo se od ní, že pronese veřejnou invokaci, čímž vysloví nárok na své místo v klanu. Nacvičovaly jsme ji celé měsíce. Poznala jsem, že je z toho nervózní.

„Já vím,“ povzdechla si. „Ale jsi skoro stejně stará jako já. Je směšný, že musíš čekat celý další měsíc.“

„Běda,“ povzdechla jsem si okázale a stiskla Veře paži. Po-drážděně jsem si odhodila vlasy na záda. Byly nezkrotné, a přestože jsem si je zapletla, z úhledného copu mi neustále unikaly pramínky a lezly do obličeje. „Možná bych měla místo invokace zdokonalit svoje pekařské umění a příští měsíc udělat na klan dojem koláčem.“

Vera si odfrkla. „Jen to ne,“ zasmála se. „Jinak otrávíš celý klan.“

„Vero!“

Běžel k nám Sebastian, syn jednoho z místních farmářů, a mával na nás. Ušklíbla jsem se. Sebastian se choval docela přátelsky, ale důvodem byla hlavně pověst čarodějnic jako povětrných ženšin. Nedaleká farma jeho otce mu poskytovala dobrou záminku, aby často navštěvoval Veru. Vzhledem k tomu, že se čarodějnice nikdy nevdávaly, mladíci se nemuseli bát následků a chomoutu, když si s jednou z nás nezávazně užili.

Vera mě nemilosrdně škádlila kvůli mé upjatosti a říkala, že bych mladíků, kteří se odvážili tak daleko ze své vesnice, měla radši využít místo toho, abych je urážela. Já jsem ovšem neměla v plánu věnovat svou nevinnost nějakému mladému

pitomci. Navíc jsem nikdy nepotkala hezkého smrtelníka, který by se předtím nesetkal s Verou. Vera byla jako sluneční paprsek, pořád samý úsměv, žert a smích, zatímco já se chovala spíš rezervovaně. Podlehnout nějakému smrtelníkovi by mi beztak nestálo za to, protože bych nejspíš zažila jen nepříjemné zklamání. Zvlášť když jsem dokázala sama dokonale uspokojit své potřeby, aniž bych k tomu potřebovala muže, který by se po mně sápal.

„Elaro,“ pokývl mi zdvořile Sebastian, potom co Veře políbil ruku. „Co vás dnes přivádí ven, dámy?“

„Ach, jen hledáme nějakou *zábavu*,“ prohodila Vera a usmála se na Sebastiana tak významně, až zrudl jako rajče, a já obrátila oči v sloup.

„Právě jdu za tvou matkou,“ řekl Sebastian se zčervenálými tvářemi, mozolnatou rukou si prohrábl vlasy a s nadějí se podíval na Veru. „Možná se tam potkáme?“

„Možná,“ prohodila Vera a stydlivě na něj mrkla, když jsme ho míjely.

„Nechápu, co na něm vidíš,“ řekla jsem a zamračila se na něj přes rameno. Pořád stál na cestě a culil se jako idiot. Znovu jsem obrátila oči v sloup a šlehla po Veře jízlivým pohledem. „Smrtelníky zajímá jen to, co máš mezi nohama.“

„Ne všechny smrtelníky,“ opravila mě Vera a šibalsky se na mě usmála. „Je jasné, že někdo upoutal pozornost tvé mamky, takže všichni nemůžou být tak špatní. Navíc,“ dodala a jemně mě štouchla loktem do žeber, „Sebastian je *velmi* pozorný.“

Znechuceně jsem nakrčila nos a Vera se rozesmála.

„Jednou tě taky někdo zaujme,“ prorokovala mi, přeskočila bahnitou louži a zahnula do pole divokých květín, které vedlo k našemu oblíbenému rybníku. „A pak mě ještě budeš prosit o rady.“

„Ani náhodou,“ prohlásila jsem a probodla ji pohledem. Mamka vlastnila řadu knih o anatomii a navíc jsem jí pomáhala přivádět na svět děti. Chápala jsem, jak všechno funguje, takže pokud se jednou rozhodnu mít malou čarodějnici, můžu nějaké to dobrodružství zvážít. Jen jsem netušila, jak najít někoho, kdo by se mi líbil. „Navíc žijeme daleko od všech lidí.“

„No, až budeš připravená na trochu zábavy, můžeme jít společně na prohlídku vesnic,“ prohodila Vera a povytáhla významně obočí. „Pomůžu ti vybrat nějakýho fešáka.“

Zamračila jsem se, ale neřekla jsem Veře, že nic podobného nemám v dohledné době v plánu.

Dorazily jsme k rybníčku a posadily se ve stínu dubu. Vera začala vytahovat propriety z košíku – krystal, grimoár a několik svazků šalvěje – zatímco kolem nás bzučel hmyz a žáby kvákaly v ubývajícím odpoledním světle. Tázavě jsem povytáhla obočí.

„Doufala jsem, že mi pomůžeš procvičit moji invokaci,“ pronesla poněkud ostýchavě, zatímco dál lovila čarodějnické propriety z košíku. „Koneckonců dobrá čarodějnice je vždy připravena.“

Usmála jsem se. Tuhle frázi jsme vždycky opakovaly, když jsme procvičovaly kouzla.

Kouzla a zaříkání vyžadují propriety, abychom mohly používat magii, kterou nám darovala Bohyně. Někdy se jedná o krystaly nebo určité spálené byliny, někdy o pentagram nakreslený křídou nebo kosti či peří nějakého zvířete. Většina kouzel vyžaduje specifické zaklínadlo nebo symboly nakreslené v konkrétním pořadí. Tohle zaříkání bylo jednoduché, ale Vera měla na kouzla jakéhokoliv druhu hroznou paměť.

Jednou mi vzrušeně vyprávěla, že démonická magie nepotřebuje žádné propriety nebo zaklínadla a že démoni mohou

používat svou magii jen tak. Znělo to jednoduše a zároveň zatraceně nebezpečně. Mamka mě už jako malou učila, že každá magie má svou cenu. Je to způsob, jakým se příroda snaží udržet rovnováhu na světě. Čarování vyžaduje přemýšlení, přípravu a dobré srdce.

I když jsem byla v čarodějnickém řemesle vážně dobrá a dokázala jsem sesílat i mocná zaklínadla, žádná čarodějnice nedokázala používat magii jen tak. Démonická magie, která nevyžadovala žádnou cenu nebo ochotu nést následky, oproti tomu byla nepřírozená a nebezpečná. Žádný div, že s takovou mocí byli démoni krutá stvoření usilující o nadvládu nad ostatními zeměmi.

„Je mi zle, jen když se snažím vybavit všechny ty slova,“ pronesla Vera naléhavě, „a večer to musím říct bezchybně, aby mě zasvětili do klanu.“

Invokace neboli vyzývání naší Bohyně bylo prvním veřejným kouzlem čarodějnice při jejím prvním sletu. Jednalo se o drobné kouzlo, spíš modlitbu prosící o požehnání Bohyně, které kolem sesílatelky vyvolalo slabou zlatou záři. Ta za pár hodin zmizela, ale ostatní čarodějnice podle ní poznaly, že kouzlo seslala správně.

„No, já ji mám nacvičenou,“ odpověděla jsem a klekla si, „takže předpokládám, že tvoříme dokonalý pár.“

Nějakou dobu jsme procvičovaly zaříkání. Připomínala jsem Veře správná slova, zatímco čarovala. Byl to krutý žert, že mě Bohyně požehnala skvělou pamětí a talentem k sesílání kouzel, zatímco vlastní matka mě odmítala pustit na slet.

„Po sletu zůstanu v Ostaře,“ rozplývala se Vera. Cvičily jsme invokaci tolikrát, že bychom to kouzlo dokázaly provést snad i ve spánku. Polkla jsem a ucítila, jak se mi hrudník stáhl úzkostí. Zbolelo mě to, i když jsem to už dávno tušila.

„Kde?“ zeptala jsem se a zvědavě na ni pohlédla. Byla krásná, s hřejivou hnědou pletí, černými loknami a vysokými lícními kostmi, ale její jasné oči teď uhýbaly před mým pohledem.

„U tety,“ řekla, konečně vzhledla a zamračila se. „Promiň, měla jsem ti to říct dřív.“

„To je v pohodě,“ pronesla jsem a ztěžka polkla. „Myslela jsem si to.“

„Mohla bys jít se mnou,“ nadhodila a slabě se usmála. „Teta má volný pokoj. Mohla by sis najít práci v obchodě nebo...“, odmlčela se, když si přečetla odpověď v mých očích.

„Nemůžu opustit mámu,“ řekla jsem. „Jsem všechno, co má.“

„To jen proto, že se rozhodla nevídat s tvou babičkou,“ upozornila mě Vera.

„Rozhodla by ses stejně, kdybys znala moji babičku,“ dodala jsem s pochmurným úsměvem.

„Taky byste mohly žít v blízkosti jiných čarodějnic,“ nevzdávala to Vera.

„Jediná další čarodějnice, na které mi záleží, jsi ty,“ řekla jsem a znovu se posmutněle usmála. Jistě, staly se z nás přítelkyně z nouze, protože jsme byly jediné dvě čarodějnice v okolí. Ale měla jsem ji opravdu ráda a kromě mámy byla jedinou další osobou, kterou jsem měla. „Budeš jezdit na návštěvy?“

„Jasně že jo,“ odpověděla Vera a tvář jí rozzářil upřímný úsměv. „A ty můžeš přijet za mnou. Představ si všechny ty obchody, taverny a koncertní sítě, které prolezeme!“ S úsměvem jsem přitakala, zatímco Vera básnila o tom, jak bude pracovat v obchodě své tety v Ostaře, dokud nepřijde na své skutečné poslání. Nadšeně jsem souhlasila, že za ní

přijedu po svátku Beltaine, což bylo už za týden, a že oslavíme moje narozeniny, ale v srdci mi zela díra při pomýšlení, že přijdu o svoji jedinou kamarádku.

„Netvař se tak smutně, Elaro,“ řekla Vera, která očividně prokoukla můj falešný úsměv, a uchopila mě za ruce. Konejšivě je stiskla. „Budu hned za zrcadlem. Můžeme se vídat každý den, když budeme chtít.“ Přikývla jsem, opětovala její stisk a pak jsme vstaly a naskládaly čarodějnické proprietry zpátky do košíku.

„Kouzlo je sesláno,“ zamumlala jsem a vrátila tak magii zpět Bohyni. Drobné zapraskání a obláček křídý mi potvrdily, že jsem úspěšně ukončila zaklínadlo. „Nezapomeň zítřka večer řádně ukončit invokaci, Vero.“

„Díky,“ řekla trochu zahanbeně. „Na tuhle část vždycky zapomenu.“

Když jsme se vracely po cestě, která spojovala naše domovy, pokusila jsem se na tváři vykouzlit úsměv. Navzdory jejímu ujišťování jsem věděla, že se nebudeme vídat každý den. Už *ne*. Ale nechtěla jsem Veře kazit radost svými obavami, protože jsem věděla, jak zoufale odsud touží vypadnout.

„Znovu se setkáváme,“ pronesl Sebastian a zamával na nás, když jsme vkročily zpátky na cestu. Očividně už tu nějakou dobu čekal, protože seskočil z ohrady, na které lelkoval. Dopadl jen krok před Verou a věnoval jí to, co očividně považoval za svůj nejoslnivější úsměv. „Můžu tě doprovodit domů?“

Vera se zazubila a podívala se na mě s tázavě povytaženým obočím. Protočila jsem panenky.

„Jen jdi,“ pobídla jsem ji a odmávla je. „Uvidíme se zítra.“

„Mám tě ráda,“ řekla a zamávala mi na rozloučenou. Pak se zavěsila do Sebastianovy paže a pokračovala po cestě společně s ním. Tušila jsem, že nezamíří *rovnou* domů.

2. KAPITOLA

Jakmile mi zmizeli z dohledu, neupřímny úsměv mi zmizel z tváře jako pára nad hrncem a já se celou cestu domů mračila. Mamka už na mě čekala a míchala cosi v kotlíku nad ohništěm. Ve světnici to vonělo jehněčím a mrkví, ale já neměla chuť dokonce ani na mamčino vyhlášené dušené maso. Mamka tázavě povytáhla obočí, jakmile uviděla můj zachmuřený výraz.

„Vera po zítřejším sletu zůstane v Ostaře,“ vysvětlila jsem jí.

„Ach broučku,“ objala mě kolem ramen a přitiskla k sobě. „To mě mrzí.“

„Věděla jsem, že to jednou přijde,“ odpověděla jsem a opětovala její objetí. „Ale i tak se cítím hrozně.“

„To chápu,“ řekla mamka, odtáhla se, aby mi viděla do obličeje, i když mě pořád objímala. „Ale můžete se přece navštěvovat, ne?“

Přikývla jsem a přinutila se k úsměvu, což mělo za následek, že se mamka zamračila ještě víc. Vždycky poznala, když lžu.

„Víš,“ pronesla a pozorně si mě prohlížela, „když všechno půjde podle plánu, tak by ses k ní mohla už příští měsíc připojit.“

Posmutněle jsem se usmála. „Nemůžu tě tu nechat samotnou,“ odpověděla jsem, vzala ji za ruku a stiskla.

„Mám svoje důvody, proč chci, abys tu zůstala, dokud nedosáhneš plnoletosti, Elaro,“ pronesla mamka a vzala mou tvář do dlaní. „Ale vím, že dřív nebo později se budeš muset osamostatnit.“

Zamyšleně jsem se mračila. Problém byl v tom, že jsem netušila, co vlastně chci dělat. Jediné, co jsem znala, byl život s mámou, a představa, že bych ji opustila, mě děsila k smrti. Navzdory tomu, jak mě ujišťovala, že budu brzy samostatná, jsem měla pocit, že mě chce navždycky držet ve své blízkosti.

„Jestli je to pravda, tak proč se nemůžu zúčastnit sletu už zítra večer?“ zeptala jsem se, odhodlaná vytáhnout z mámy konečně kloudnou odpověď.

„Elaro...“, povzdychla si.

„Vím, že chceš, abych ještě měsíc počkala, a že nemáš dobrý vztah s babičkou,“ dodala jsem.

„To je opravdu mírně řečeno,“ zamračila se.

„Ale budu si od ní držet odstup. Přísahám,“ dodala jsem. „Prosím, nech mě, ať projdu zasvěcením společně s Verou.“

„I když ty se od ní budeš držet dál,“ pronesla mamka a zamíchala dušené maso v kotlíku, „tvoje babička se nebude držet dál od tebe.“

Věděla jsem, že má pravdu. Už když jsem byla malá, babička se mě několikrát pokusila odlákat od mámy a pomocí panenek, oblečení nebo nových grimoárů mě přesvědčit, abych se přestěhovala k ní do sídla. Nakonec jí mamka zakázala, aby nás navštěvovala, a vyhrožovala dokonce, že mě před ní ukryje v Krvehvozdu.

„Nechci, aby tě otrávil svými názory,“ vysvětila mamka a prudce máchla lžící špinavou od omáčky. Jen jsem se ušklíbla.

Mamka svolila k babiččině první návštěvě, když mi byly čtyři roky. Babička si s odporem prohlížela naši chaloupku,

neustále mamce něco vyčítala a pokoušela se z ní vytáhnout, kdo je můj otec. Proud výčitek zakončila tím, že se začala navázat do toho, proč bydlíme tak blízko vesnice smrtelníků.

„Matka vytvořila smrtelníky za jediným účelem – aby sloužili čarodějnícím,“ prohlásila babička, když si s hrůzou prohlížela rozsáhlou sbírku lektvarů, kterou mamka připravovala pro obyvatele vesnic. „Proč bys zrovna na ně měla plýtvat svým umem?“

„Protože Bohyně přivedla smrtelníky na tuto zem stejně jako čarodějnice,“ namítla mamka. „Ke všem živým tvorům by se mělo přistupovat s úctou. Nezaslouží si ji pouze čarodějnice.“ Následně vypukla divoká hádka, kterou mamka utnula tak, že babičku prostě vyhodila z chalupy.

„Proč čarodějnice nežijou společně se smrtelníky?“ zeptala jsem se mamky později, protože moje tehdy ještě dětsky nevinná mysl nebyla schopná přijmout krutou pravdu o uspořádání našeho světa. Mamka si povzdechla, odložila kartáč, kterým se snažila zkrotit mou bohatou měděnou hřívu, a otočila si mě čelem k sobě.

„Ne všechno na světě je spravedlivé, broučku,“ pronesla. „Někdy musíme bojovat za to, co je správné, když vidíme, že se děje něco špatného. Tvoje babička to ale zatím naneštěstí nevidí.“

Ted' už jsem jako dospělá věděla, že babička to ani nikdy neuvidí. Byl to jeden z důvodů, proč mamka odmítla vedení klanu a proč jsme bydlely tak daleko. Proti tomu jsem nic nenamítala, protože jsem ani za mák nestála o to, navázat kontakt s babičkou, která mě jako dítě k smrti děsila. Přesto mi to ale nepřišlo jako dostatečný důvod, abych se zítra nesměla zúčastnit sletu.

„A kvůli čemu ještě?“ vyptávala jsem se dál a vzala si od mamky misku s dušeným masem, kterou mi podávala.

Neměla jsem hlad ani chuť, ale nimrala jsem se v jídle a předstírala, že jím. „Musíš mít k tomu ještě nějaký jiný, lepší důvod.“

„To mám, broučku,“ hlesla unaveně.

„A to jaký?“ zeptala jsem se dychtivě. Srdce mi prudce bušilo, když jsem se na ni nedočkavě podívala.

„Slibuju, že ti to řeknu,“ pronesla mamka, „na tvoje narozeniny.“

Cítila jsem, jak naděje a vzrušení, které se mi rozpínaly v hrudi, zmizely, jako když vyfouknete vzduch z balonku.

„A teď jez.“

Následující den jsem se snažila co nejvíc zaměstnat, abych neměla čas myslet na slet, na Veřino zasvěcení ani na tajnosti, které přede mnou mamka má. Dopoledne jsem strávila tím, že jsem jí pomáhala s přípravou lektvarů a tinktur pro nedalekou vesnici smrtelníků: odměřovala jsem jednotlivé přísady ve správném množství, hledala správné barvy krystalů a kreslila anebo překreslovala pentagramy, dokud mamka neprohlásila, že už má hotovo a já jí tudíž nemám s čím pomáhat.

Vera mě odbyla s tím, že má práce až nad hlavu s přípravou na večerní slet, takže se mnou nemůže jít ven, a omluvně se na mě podívala, když jsem zaklepala u nich na dveře. Ale vlasy měla rozčuchané a oblečení neupravené, z čehož jsem pojala podezření, že si jen tak nepřispala. Kousla jsem se do jazyka, abych jí nevpálila do obličeje, že jsem cestou k nim potkala Sebastiana.

Byla jsem na Veru našťvaná. Ne kvůli tomu, že trávila čas se Sebastianem místo se mnou, ale že to přede mnou skrý-

vala. Bezcílně jsem bloudila směrem ke Krvehvozdu, špičkou boty kopala do kamínků a kolem mě se vznášela aura vzteku.

Z neveselých myšlenek mě vytrhlo až zavrčení. Konečně jsem se pořádně podívala na cestu a došlo mi, že jsem se ocitla u hranice Krvehvozdu. Stromy v něm seschly a zčernaly a obloha měla temnější krvavější odstín, čím dál do středu hvozdu se člověk dostal – nebo se to tak alespoň říkalo. Rozhlédla jsem se po zdroji zavrčení a ztuhla, když jsem spatřila ohromného vlka.

Zvíře stálo na okraji Krvehvozdu, hlavu nakloněnou ke straně, jako kdyby si mě pozorně prohlíželo. Mělo hnědou, chundelatou srst a odhadovala jsem, že jeho hlava by mi sahala až k hrudi. Z přitmělily žluté oči a následně vlk vyčlenil dvě řady ostrých zubů, jako kdyby se na mě chystal zaútočit.

Vytřeštila jsem oči a horečně si snažila vybavit, jestli vím něco o tom, jak odehnat vlka, ale na nic jsem nepřišla. Klesla jsem k zemi a doufala, že když budu působit menší a slabší, tak to vzdá a zmizí. Odříkala jsem drobné ochranné zaklínadlo, protože jsem neměla po ruce kopr ani levanduli, abych mohla seslat pořádné kouzlo, a modlila se, ať vlk moje přání vyslyší. Koneckonců polovinu úspěšného seslání jakéhokoli kouzla tvořila vůle a přání samotné čarodějnice.

Místo toho se ke mně vlk blížil a sledoval mě žlutýma očima, dokud se nezastavil jen kousek ode mě. Upřeně se na mě díval, až mi připadalo, jako kdybych byla nějaký vzácný exemplář a on mě studoval.

„Zdravím,“ řekla jsem nejistě a podívala se na něj. Nepohnul se, ale pořád na mě zíral a pošukával uchem, jako kdyby přemýšlel, co má podniknout. Aspoň nevypadal, že by měl hlad.

„Prosím, nesežer mě,“ dodala jsem šeptem a pomodlila se, aby se ze mě nestala chutná svačinka.

Vlk se přiblížil, až mi přitiskl vlhký, studený čumák na čelo, a začenichal. Vydržela jsem nehybně sedět, protože jsem se bála, že když se pohnu, začne mě považovat za kořist.

Po chvíli, která mi přišla jako celá věčnost, vlk zastříhal ušima a obrátil se zpátky k lesu. Já jsem nic neslyšela, ale vlk měl lepší sluch než já. Ještě jednou se ke mně otočil, zamýšleně si mě přeměřil a pak se vrátil do Krvehvozdu. Oddechla jsem si úlevou a z podřepu se začala hrabat zpátky na nohy. Vlk se po mně ještě jednou ohlédl, když dorazil na kraj lesa, a zavyl, jako by se se mnou loučil. Netušila jsem, co si mám o tomhle podivném setkání myslet.

Čarodějnice považovaly vlky za strážce a průvodce, kteří často předznamenávají změnu či proměnu. Necítila jsem se nějak jinak, jen dokonale vyvedená z míry.

Usoudila jsem, že pro dnešek jsem si užila dobrodružství ažaž, a obrátila jsem se zpátky k domovu. Ohlédla jsem se na Krvehvozdu a pokoušela se ze sebe setrást nepříjemný pocit, že mě ze stínů něco pozoruje, ale marně.

Doufala jsem, že to vážně byl jen obyčejný vlk.

3. KAPITOLA

Mamka na mě čekala, když jsem se vrátila domů. Měla na sobě plášť, třebaže jsem věděla, že bude na místo sletu cestovat skrze zrcadlo. Slet se konal v sídle klanu, ale mamka na něj vždycky nosila plášť. Sloužil jí jako určité brnění.

Většina čarodějnic používala pro cestování na delší vzdálenosti kouzelná zrcadla, která měla na rámech vyřezané konkrétní znaky, jež se aktivovaly příslušným zaklínadlem. Bylo to poměrně snadné kouzlo, pokud si čarodějnice dokázala jasně představit daný cíl při průchodu zrcadlem. Čarodějnice mohly cestovat přes všechna zrcadla v Čarozemi, ale nejbezpečnější bylo používat ta, která znaly. Vera mi jednou vyprávěla o čarodějnici, která se pokusila projít příručním zrcátkem, aniž si uvědomila jeho maličkou velikost, a zůstala v něm uvězněná až do konce svého života. Netušila jsem, jestli je na téhle historce něco pravdy, ale jako varování bohatě stačila.

„Půjdu tam a vyřídím to,“ řekla mamka a chystala se k odchodu. Stiskla mi rameno, když mířila k zrcadlu v ložnici. Jeho dřevěný rám byl opotřebovaný a oprýskaný, čarodějnické znaky vybledlé, až se skoro nedaly přecíst, přesto fungovalo spolehlivě. Mamka opakovaně odmítala babiččiny pokusy nahradit ho jiným s tím, že přece nemá smysl mít v naší skrovné chalupě něco ve zlatém rámu.

Mamka pronesla zaklínadlo a naposledy se na mě usmála, než zmizela v zrcadle, jehož plocha se proměnila ve stříbrnou kapalinu.

S povzdechem jsem sledovala, jak mi mizí z dohledu. Já sama jsem pomocí zrcadla cestovala jen jednou, a to poprvé, když se projevíly mé čarodějnické schopnosti a babička trvala na tom, aby mě mamka přivedla do jejího sídla. Myslíím, že by mě tam mamka nikdy nevzala, kdyby babička nevyhrožovala, že když nepřijdeme my k ní, dorazí ona k nám.

V deseti letech mě babička vyděsila ještě víc, než když mi byly čtyři. Jí samotné mohlo být nejméně tři sta, ale na svůj věk samozřejmě nevypadala. Spíš připomínala smrtelnici kolem čtyřicítky. V obou případech, kdy jsem se s ní setkala, na sobě měla šaty z jakési zdobné brokátové látky, které ji halily od hlavy až k patě. Pamatuju si, jak jsem jako desetiletá holka doufala, že jí klobouk bohatě zdobený peřím sle-tí z hlavy.

„Circe,“ řekla odměřeně a pokývla mamce. Pak se obrátila ke mně a zamračila se ještě víc, když si mě prohlížela a hledala nějaké nedostatky. „Elaro.“

„Zdravím tě, babičko,“ pronesla jsem a rychle udělala pukrle, jak se před Stařenou očekávalo. Mamka neodpověděla, ale taky se vedle mě poklonila. Obvykle byla ke všem milá a vstřícná, ale vedle babičky se proměnila v chladnou a nepřístupnou. Věděla jsem, že se ve spoustě věcí neshodnou, ale tušila jsem, že za jejich problematickým vztahem vězí ještě něco jiného.

„Předveď mi svůj dar, dítě,“ přikázala mi babička a měřila si mě přes dlouhý nos, jako kdyby byla ředitelka, jež si prohlíží nezvedené děcko. Seslala jsem drobné kouzlo, které jsem se právě naučila, a v malé, pořád ještě dětsky baculaté ručce jsem svírala krystal. Přikývla a v jejích ledových očích